

Raylarda Uyuyordum

— basak-kaya · 19 Şubat 2026

Raylarda Uyuyan Kız

Altı yaşımda indim gökten
İsviçre'nin soğuk saatlerinden,
Türkiye'ye.
Dilini bilmediğim bir kaderin
avlusuna bırakıldım.
Bir abi vardı evde,
iki kız kardeş.
Erkeklik yüksek bir raf gibiydi,
biz ulaşamayalım diye.
Aile dediğin,
ipleri gevşek bir çadır.
Rüzgâr esince kızlar üşür.
Bizi Allah'a emanet ettiler,
yatılı bir Kur'an kursuna.
Üst kattaydım,
pencerem evimizin bahçesine bakıyordu.
Evimizin bahçesinde mangal vardı yakmışlardı yine,
dumanı etten değil,
bizi yakmayan sevinçten çıkıyordu.
Kömür kızarıırken
içimde bir şey kararıyordu.
Etin tuzu vardı,
bizim yokluğumuzun tadı yoktu.
Gülüşler bahçede serbestti,
biz duaya zincirli.
Kaçtım.
Çünkü çocuk kalbi
kapalı kapılara dayanmaz.
Kayboldum.
Kimse fark etmedi,
çünkü kızlar kaybolunca
nasip denir.
En küçüğüyüm ben.

Tren yolu kenarında
oyuncaksız bir oyun kurdum.
Raylar uzundu,
kimseye benzemiyordu,
belki bu yüzden yattım üstüne.
Demir soğuktu,
ama dünya daha soğuk.
Uyudum.
Üzerimden bir tren geçti.
Gürültüsü hâlâ içimde,
ezmedi bedenimi belki
ama
çocukluğumun bütün kemiklerini
tek tek kırdı.
O günden sonra
ne aile tam aile oldu,
ne ev ev.
Biz kızlar
hep ray arası mesafe kadar sevdik,
hep geçip giden bir şeylerin
altında kaldık.
Ve hâlâ
bir mangal dumanı görsem,
üst kat bir pencere açılır içimde,
küçük bir kız
bahçeye bakar
ve kimse onu çağırılmaz